

Сајбер лудница која је себе прозвала електронским новинама – а којом смо се у прошлом броју почели бавити – од класичне луднице се разликује по томе што њени штићеници нису концентрисани на једном месту, што им нису обезбеђени лекови, храна и смештај, и што нико не покушава да их излечи.

Напротив.

Управа ове установе се на све начине труди да стање својих пацијената учини тежим, и да њихов број увећа, како би својој институцији обезбедила што трајнију егзистенцију и просперитет, а себи радно место.

Ни то, међутим, није суштинска разлика између ове и других лудница. Историја – која, нажалост или на срећу, још увек траје – познаје бројне сличне примере неморала.

Најзанимљивија разлика између ове и других лудница се састоји у томе што чланови управе нису ништа нормалнији од својих пацијената.

Али, кварнији јесу.

А однос калкулантске покварености и душевног поремећаја јесте оно што нас овом приликом интересује.

Будући да риба смрди од главе, пођимо од главног и одговорног уредника.

УПРАВНИК

Главни и одговорни (чуј одговорни!?) уредник Е новина, илити управник луднице је Петар Луковић, човек који је каријеру!? почео у другој половини прошлог века, као „рок критичар“. Колеге кажу да је већ у старту било јасно да је за музику неталентован, али, као језичав и свађалачки настројен, згодан да попљује „садржаје“ на које га напуњају нешто упућенији „ауторитети“.

Деведесетих година прошлог века, када је политика постала кудикамо популарнија од рокендрола, неталентовани критичар полако, али сигурно прелази на терен „политичког новинарства“ и „сатире“.

Рецепт је сличан. Будући да се у политику, баш као ни у музику, суштински не разуме, послушкује шта говоре упућенији припадници серкла ком се приволео. А онда, препричавајући њихове идеје на свој, дрзак, уличарски начин, успева да стекне извесну популарност, што га је, иначе неуравнотеженог и самопрецењивању склоног, добрано распаметило.

С друге стране, известен скок популарности га је приближио центрима НВО моћи, отворивши му финансијске апетите, које није да није задовољавао, али их задовољити није успео. Да ли само зато што је алавест „утажити“ немогуће или и зато што су му они који контролишу славину “ исту“ пречесто завртали – то остаје између њега и њих.

Пише: Владимир Кеџмановић
понедељак, 04 март 2013 14:04

„ПЕРО С ОНОГ СВИЈЕТА“

Почетак двехиљадитих Луковић проводи љут и увређен. Постмилошевићевска Србија, дефинитивно, није показала спремност да адекватно награди ни његову сујету ни његов џеп.

Па, тако, „Пери с оног свијета“, како су га крстиле хрватске колеге, не преостаје друго него да почне да бесни и протестује.

Главни предмет мржње: фирма Б 92, која је у то време у експанзији, уместо да у експанзији буде Луковић.

И њен директор Веран Матић.

Који, изгледа, није показао спремност да део материјалних средстава и славе које експанзија са собом носи – подели са другом Пером.

Пошто, овако постављена, ствар и нема нарочит маркетиншки потенцијал, сукоб је било потребно подићи на „виши“, да не кажемо „принципијелнији“ ниво.

Пера поново послушају, кад мора и прислушају, шта казују различити НВО ауторитети и проналази „генијалну“ формулу: Веран Матић се, баш као ни Србија, није „суочио са прошлошћу“.

Пише: Владимир Кеџмановић
понедељак, 04 март 2013 14:04

Џаба „истине“, џаба „одговорности“, џаба „помирења“ – Пери се подвалити не може.

За ову фазу у развојном путу електронског шнајдера карактеристична је изјава: „Какав Егзит, каква музика, баш ме брига за Егзит док није рашчишћена Сребреница!“ На питање зашто је, ако је тако, док се Сребреница догађала, уређивао и продавао музички часопис, морална громада је, кажу, одговорила псовкама. А како би другачије, кад логичан одговор није могла дати.

У паузама псовања, Громада у том периоду кукумавчи, шетајући по Београду и жалећи се да је прогоне.

ПИНК ПАНТЕР

Да ли се Громади у једном тренутку учинило да се од пљување и кукања више живети не може, да ли је у питању била чиста аланост, да ли жеља за осветом својствена руским сиротицама или промишљенији концепт, углавном – тада следи „конструктивна акција“.

Пера – „корифеј борбе против Милошевића и погрешног, 'Пинк културног обрасца', који је Милошевићев режим промовисао“, постаје шеф телевизије Пинк за Босну и Херцеговину!?

БРЕГИН „ПРИЈАТЕЉ“

Памтим један живописан ТВ прилог из тог периода шнајдеровог развојног пута.

У току је била промотивна кампања београдско-сарајевско-загребачког концерта група „Бијело дугме“ две хиљаде и пете године. Пинк је у кампањи учествовао, па је у ту сврху у њиховом сарајевском студију уприличена емисија, са уваженим гостима и бројном публиком. Међу гостима је био и босански „Пинков“ везир Луковић, који је то учешће, канда, схватио као сјајну прилику да у једном наступу удружи свој минули и актуелни рад, додворивши се бошњачким домаћинима, одобривољивши „другосрбијанце“ који су, гле чуда, још увек повраћали у покушају да сваре његов морални салто мортале, и прцнувши човека који га „лебом храни“.

Што ће рећи, да једним ударцем убије не две него барем три муве.

Елем, Пинк Пера је, мимо свих обичаја и норми, у тој емисији почео да „бескомпромисно“ плује по лидеру „Дугмета“ Горану Бреговићу, који се „деведесетих“ није укључио у „одбрану мултиетничког Сарајева“ и тако је „издао свој град“.

Кад, не лези враже: на „велики повратак“ „Дугмета“ наложена публика у студију, уместо да га награди аплаузом, почиње да галами на „левата“ који доводи у питање лик и дело њеног идола.

Било је тужно гледати Перину уплашену, изгубљену гримасу, док је думало како да се извуче из незгодне ситуације у коју се несмотрено нашао, а која је озбиљно доводила у питање статус омиљеног београдског Сарајлије, па тиме и ухлебљење код газде, који би га, као у Сарајеву презреног, са задовољством отпустио због демонстрираног безобразлука, док би „другосрбијанци“, зна њих Пера ко стару пару, незахвално ликовали...

И било је тужно слушати како почиње да муца, објашњавајући да је са „Брегом“, заправо, стари пријатељ и да је све океј, него он то онако, мало, ето, све је то рокенрол...

Пише: Владимир Кеџмановић
понедељак, 04 март 2013 14:04

ЕЛДОРАДО

Са Брегом или без Бреге, Пинк Пера на Ружичастој телевизији убрзо добија црвени картон.

Колико му се ова епизода финансијски исплатила, то знају власник Пинка и он. Од финансијског је, међутим, много значајнији „стратешки“ профит који је Луковић из ове сарадње извукао.

Чињеница да се, и након Пинка, још увек могло наћи „другосрбијанаца“ расположених да с њим сарађују говорила му је, наиме, да је све допуштено. А ситуација у којој је све допуштено, за типове као Пера представља истински елдорадо.

Прокљувивши да се, у међувремену, расцеп међу „другосрбијанима“ продубио, што му је дошло као поручено, успева да сгува финансијере из екстремније групе да уложе новац у његову електронску пљуваоницу, с циљем дистанцирања од „умерењака“ и здравог разума.

Финансијери убрзо увиђају да је Перин концепт умоболан и беже главом без обзира, а „почасни грађанин Сарајева“ остаје сам, са скупиним релаксираних присталица, посвећен једином што да ради зна – пљувању и кукумакању.

Пише: Владимир Кеџмановић
понедељак, 04 март 2013 14:04

Пљује по свему што не припада уском серклу његових пријатеља и сарадника, будући да је све што нису он и његови део „великосрпске завере“. Док кукњава због беспарице није упућена само присталицама и потенцијалним финансијерима, него, у луковићевском стилу, и члановима редакције.

АНДЕРГРАУНД

Иако кинта коју Пера успева да скуца није довољна да би цела редакција нормално живела, довољна је за Перине потребе. А ту чињеницу је, сталном кукњавом, потребно учинити за чланове редакције „нетранспарентном“.

У Луковићевој лудници, наиме, оброк не само да није обезбеђен сајбер пацијентима него без ручка остају и несрећници који заједно с њим учествују у патолошкој креацији.

А гладни људи могу да буду незгодни, због чега их је неопходно пацификовати перманентним запомагањем.

Поред тога, та кукњава Пери служи да пред редакцијом оправда прављење благо речено спорних дилова са опскурним типовима, каквих се, будући изразито „морални“, начелно „гнушају“, и оправдава управников став да су у борби против „великосрпског национализма“ сва средства дозвољена.

Као што је дозвољено и оправдано подржавати све и свакога против свега и свачега, уколико је управник тако одлучио.

А управникове одлуке постају све неочекиваније и све бизарније.

Луковићева редакција и присталице, тако, живе живот сличан животу јунака Кустиричиног „Андерграунда“, у менталном подземљу сањајући његову лаж.

Да ли ће се, након буђења, наћи на снимању каквог булајевићевског спектакла и да ли ће осетити потребу да, као Лаза Ристовски Микију Манојловићу, опсенару штапом “исправе” леђа – тешко је претпоставити.

Извесно је да ће буђење бити болно.

Наравно, за оне који барем делимичну способност успостављања контакта са реалношћу нису заувек изгубили.

(Глас Српске)